

Jak jsem překonala ego aneb našla jsem lidi lepší než já – a považuji to za výhru

„Tak takhle už to dál nejde.“

Seděla jsem večer v kanceláři, všichni byli pryč a mně v hlavě běžel pořád stejný seznam:

- patnáct účetních
- všechno jde za mnou
- všichni se ptají mě
- já rozhoduju, já kontroloju, já hasím

A pak přišla myšlenka, která bolela nejvíc:

„Jestli přiberu další lidi, zhroutím se.“

Řekla jsem si: Co teď? Buď ještě přidám tempo. Nebo si najdu vedoucí týmu. A hned vzápětí se ozvalo ego:

„Koho? Vždyť to stejně nikdo neudělá tak dobře jako já.“
Tehle vnitřní dialog jsem vedla skoro rok.

- „Ještě to zvládnou.“
- „Ještě vydržím.“
- „Ještě delegovat nemusím.“

Mezitím jsem byla unavená, podrážděná a pořád řešila operativu. Ne strategii, ne budoucnost firmy, ale každodenní provoz. V hlavě mi jely otázky:

„Jsem fakt dobrá šéfká, když všechno musím držet sama?“

„Nepřestávám firmě pomáhat a nezačínám ji brzdit?“

„Není moje potřeba kontroly spíš strach než odpovědnost?“

Začala jsem se dívat jinak na lidi kolem sebe. Ne na ty nejhlásitější. Ne na ty, kteří byli nejvíc vidět. Ale na ty, u kterých jsem si opakovaně říkala:

„Tohle bych jí klidně svěřila.“

Lucka. Nikolka.

A samozřejmě se znovu ozvalo ego:

- Nejsou moc tiché?
- Nejsou málo vidět?
- Budou mít autoritu?

Pak jsem si ale začala vybavovat konkrétní situace, ne dojmy:

- Průšvih s klientem vyřešila Lucka.
- Chaos v datech dala Nikolka do pořádku.
- Bez výmluv. Bez řečí. S výsledkem.

A došlo mi něco zásadního:

„Možná nehledám lídra podle ega. Možná podle jistoty.“

Když jsem jim nabídla roli supervizorek, nebylo to žádné divadlo. Žádné dlouhé řeči o kariéře, žádné prezentace.

„Dobře.“

A pak přišel moment pravdy. První týdný jsem si říkala:

„Nemám do toho zasáhnout?“

„Nemám to vzít zpátky do ruky?“

Nevzala jsem. A druhý den fungovaly. Další týden taky. A pak už nebylo co zachraňovat.

Najednou se ke mně nehrnuly všechny dotazy. Rozhodnutí vznikala tam, kde měla vznikat. Týmy měly oporu.

„Tak takhle má vypadat vedení.“

Dnes každá z nich vede tým šesti účetních. Klidně. Samostatně. Spolehlivě. Bez dramát. Bez potřeby moci. S respektem, který nevzniká z titulu, ale z chování.

Tady jsem pochopila jednu zásadní věc: Najít lidi lepší než jste vy sami není ohrožení. Je to výhra.

Práce šéfa není všechno zvládnout sám. Je to umět rozeznat tichou sílu a dát jí prostor. Silná firma nestojí na jednom člověku, ale na lidech, kteří ji unesou i ve chvíli, kdy u toho nejste.

Takové účetní mohou pracovat i pro vás. Najdete nás na: www.jkedit.cz

